

Sygn. akt IX GC 468/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Sławomir Boratyński

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Babiarz

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2017 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. D.

przeciwko: Grupa – (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Grupa – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda A. D. kwotę 83939,35 zł (osiemdziesiąt trzy tysiące dziewięćset trzydzieści dziewięć złotych trzydzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Grupa – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda A. D. odsetki ustawowe od kwoty 5000 zł (pięć tysięcy złotych) za okres od dnia 9 lipca 2015 r. do dnia 17.09.2015r.;

III. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanego Grupa - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda A. D. kwotę 11872,12 zł (jedenaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt dwa złote dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego Grupa – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz Skarbu Państwa (rachunek Sądu Okręgowego w Lublinie) kwotę 117 zł (sto siedemnaście złotych) tytułem pokrycia kosztów stawienia świadka tymczasowo wyłaconych z sum budżetowych Skarbu Państwa.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX GC 468/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lipca 2015 r. (k. 4 i nast.) powód A. D. wniósł o zasądzenie od pozwanej GRUPA – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 88 939 , 35 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu , w tym kosztami zastępstwa procesowego i kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa . Pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że przedmiotem działalności pozwanej spółki jest skup jabłek i innych owoców .Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej dostarcza pozwanej spółce jabłka

ze swoich sadów . Mimo dostarczenia przez powoda owoców i wystawienia faktur pozwana spółka nie wywiązuje się z ciążącego na niej obowiązku i do dnia wytoczenia powództwa nie wypłaciła powodowi należnej mu kwoty . Powód wskazał ,że wystawił faktury szczegółowo wymienione w pozwie na k. 5 . Wszystkie faktury zostały przez pozwaną spółkę przyjęte i zaakceptowane , a żadna z nich nie została zwrócona . Pozwana spółka w żaden inny sposób też nie kwestionowała należności wynikających z tych faktur .W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała nadto ,że na dochodzona niniejszym pozwem kwota stanowi sumę należności stwierdzonej fakturami objętymi pozwem w wysokości 85 201,12 zł. oraz odsetek ustawowych od należności głównej naliczonych od poszczególnych kwot wskazanych w fakturach i terminów ich wymagalności do dnia 8 lipca 2015 r. w kwocie 3 738 , 23 zł.

Zarządzeniem z dnia 14 lipca 2015 r. odmówiono skierowania sprawy do postępowania nakazowego i wydania w tym postępowaniu nakazu zapłaty (k. 2) . Zarządzeniem z tej samej daty sprawa została skierowana do postępowania upominawczego (k. 3) .

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX GNc 300 / 15) Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzoną pozwem należność główną wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4 729 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania (k. 42) .

Odpis pozwu wraz z załącznikami i odpisem nakazu zapłaty został doręczony pozwanej spółce w dniu 17 sierpnia 2015 r. (k. 45) . W ustawowym terminie strona pozwana od przedmiotowego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym wniosła sprzeciw (k. 47 i nast.) . Pozwana spółka zaskarżyła nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na je rzecz kosztów procesu .

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała istnienie roszczenia powoda uznając ,że przedstawione przez powoda faktury zostały wystawione niezasadnie .W ocenie strony pozwanej powód nie przedstawił wystarczających dowodów na istnienie swojego roszczenia .Oprócz faktur nie przedstawił innych dowodów potwierdzających fakt dostarczenia towaru pozwanej spółce , czy też umowy łączącej strony , która zobowiązywałaby powoda do dostarczenia towarów .Zarzucono także ,że powód nie przedstawił również dowodów świadczących o doręczeniu pozwanemu przedmiotowych faktur , jak też nie wniósł on o potwierdzenie przez pozwanego faktu ich zaksięgowania .

Strona powodowa w toku postępowania podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie , w tym w piśmie procesowym z dnia 7 października 2015 r. (k.67 i nast.) , z dnia 17 listopada 2015 r. (k. 348 i nast.) oraz z dnia 23 marca 2016 r. (k. 458 i nast.) .

Strona pozwana w toku postępowania w piśmie z dnia 19 października 2015 r. zarzuciła natomiast ,że towar objęty fakturą Vat nr (...) z dnia 31 grudnia 2014 r. został zwrócony powodowi (k. 111 i nast.) . W treści pisma wskazano między innymi , że zwrot towaru nastąpił bowiem powód chciał skorzystać z instrumentów interwencyjnych tj. w ramach działania prowadzonego przez Agencję Rynków Rolnych w roku 2014 pod nazwą Tymczasowe nadzwyczajne wsparcie producentów owoców i warzyw. Strona pozwana w piśmie tym także podtrzymała swoje stanowisko zajęte w sprzeciwie od nakazu zapłaty .

W piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2016 r. (k. 415 i nast.) strona pozwana wniosła natomiast o oddalenie powództwa co do kwoty 21 294 zł. wynikającej z faktury VAT nr (...) , kwoty 5000 zł. tytułem częściowej zapłaty za fakturę VAT nr (...) i 462,05 zł. tytułem odsetek ustawowych .W piśmie tym strona pozwana zgłosiła także zarzut potrącenia w zakresie kwoty 9 454,98 zł. Na kwotę tę według pozwanego składa się należność w kwocie : 6 139 , 60 zł. tytułem wynagrodzenia za przechowywanie produktów , (...) ,38 tytułem odszkodowania za utracone korzyści związane z wycofaniem produktów ze sprzedaży tj. kwoty 1841,88 zł. tytułem marży , którą pozwana mogła naliczyć gdyby sprzedała produkty , które zostały wycofane oraz 1473,50 zł. tytułem pomocy finansowej jaką by mogła uzyskać , gdyby dokona sprzedaży produktów wycofanych .

W toku postępowania strona powodowa zasadności zarzutu potrącenia zgłoszonego przez stronę pozwaną nie uznała wnosząc o jego oddalenie .

Strony potrzymały prezentowane przez siebie stanowiska także na poszczególnych terminach rozprawy tj. na terminie rozprawy w dniu 4 listopada 2015 r. (k. 121 i nast.) , w dniu 16 grudnia 2015 r. (k. 366 i nast.) oraz w dniu 19 lutego 2016 (k. 396 i nast.) .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność jako osoba fizyczna w ramach prowadzonego przez siebie gospodarstwa ogrodniczo – warzywnego , zaś strona pozwana jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony pozwanej między innymi : k. 9 i nast. , 38 i nast.) i są to okoliczności bezsporne między stronami . Strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych chociaż strona pozwana okoliczność tę początkowo podważała w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty . O stosunkach zobowiązaniowych łączących strony niniejszego postępowania świadczy między innymi materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu , który Sąd Okręgowy obdarzył wiarą . Powoda z pozwaną spółką łączy między innymi umowa najmu zawarta w dniu 31 sierpnia 2011 r. (k. 71 i nast.) . Powód jest też między innymi udziałowcem pozwanej spółki (okoliczność bezsporna między stronami) . Strony zawarły także umowę na dostawę owoców i warzyw z dnia 2 maja 2012 r. (k. 75) . Umowa przedmiotowa miała w ocenie Sądu Okręgowego jedynie charakter umowy ramowej bowiem nie określała ona żadnych warunków w zakresie sprzedaży towaru takich jak cena , termin zapłaty , czy ilość towaru , a jedynie ogólnie zobowiązywała powoda do dostarczania owoców i warzyw . Umowa przewidywała także , że to odbiorca będzie wystawiał faktury VAT . Jak wynika z jej treści zastąpiła ona nadto umowę z dnia 1 lutego 2012 r. , która została rozwiązana przez strony . Strony też wiązała umowa członkowska z dnia 1 lipca 2011 (k. 351 i nast.) , która określała między innymi obowiązki członka oraz zasady rozliczania stron . Umowa stanowiła , że spółka była zobowiązana się rozliczyć z członkiem w terminie 280 dni od dnia sprzedaży . Do rozliczania stosować się miało cenę uzyskaną przez spółkę ze sprzedaży pomniejszoną o marżę spółki (pkt 11) . Spółka stosownie do zapisu z jej pkt 13 miała prawo także potrącić z należności wypłaconej członkowi stosowne opłaty wyliczone zgodnie z postanowieniami umowy spółki lub uchwał władz spółki .

W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej między stronami doszło w powyższym zakresie do zawarcia umów kupna sprzedaży objętych niniejszym postępowaniem , których przedmiotem były jabłka . Do zawierania poszczególnych umów dochodziło poprzez fakty dokonane tj. przez dostarczenie towaru (jego wydanie) oraz przyjęcie towaru przez stronę pozwaną , a następnie jego dalszą odsprzedaż dalszemu kontrahentowi strony pozwanej . Poszczególne transakcje handlowe pomiędzy stronami były dokumentowane wystawianymi przez stronę powodową (a nie pozwaną zgodnie z postanowieniami zawartej umowy) fakturami VAT . Pierwsza z faktur objętych niniejszym postępowaniem na kwotę 10 436,95 zł. o nr (...) została wystawiona w dniu 16 września 2014 r. Ostatnia z faktur objętych niniejszym pozwem na kwotę 872,24 zł. o nr (...) została wystawiona w dniu 20 kwietnia 2015 r. Faktury objęte niniejszym postępowaniem termin zapłaty określały od 12 dni do trzech miesięcy (k. 12 i nast.) . Strona pozwana nie podważała oznaczonych w fakturach terminów zapłaty . Na fakturach znajdujących się na k. 16 i nast. przy oznaczeniu nabywcy towaru posłużono się pieczęcią strony pozwanej . Towar objęty fakturami został dostarczony stronie pozwanej na podstawie dowodów dołączonych do pisma z dnia 7 października 2015 r. w tym dowodów PZ (k. 76 i nast.) . Należność z faktury (...) (k. 12) została częściowo uregulowana przez pozwaną spółkę w kwocie 5000 zł. w dniu 17 września 2015 r. (vide zaświadczenie banku z dnia 5 października 2015 r. - k. 96 , k. 418) .

Pismem datowanym na dzień 12 czerwca 2014 r. strona powodowa , w której imieniu działał pełnomocnik procesowy wezwała pozwanego do zapłaty należności za faktury objęte niniejszym postępowaniem (k. 19 i nast.) . Oznaczenie daty w zakresie roku w ocenie Sądu Okręgowego na powyższym piśmie jest oczywistą omyłką pisarską skoro przedmiotowe faktury pochodzą z daty po 12 czerwca 2014 r.

Do akt zostały przez strony dołączone także deklaracje podatkowe pozwanego za rok 2014 i 2015 r. (k. 146 i nast. , 160 i nast. , 174 i nast. , 193 i nast. , 208 i nast. , 223i nast. , 240 i nast. , 258 i nast. , 282 i nast. , 304 i nast. , 327 i

nast.) oraz rejestr zakupów VAT (k. 149 i nast.) . Dokumentacja ta uwzględnia między innymi faktury powoda (vide k. 155, 165 , 180 , 182 ,183 , 204, 220 , 256 , 275 , 278 , 280 , 299, 300 , 338 , 343) .

Powód korzystał ze wsparcia Agencji Rynku Rolnego - decyzja nr (...) odnosząca się do powoda dotycząca udzielenia wsparcia Agencji Rynku Rolnego z dnia 22 kwietnia 2015 r. (k. 385) , decyzja nr (...) dotycząca częściowego wsparcia (k. 386 i nast.) z dnia 4 sierpnia 2015 r.

Również pozwany korzystał z pomocy Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa vide pismo z dnia 20 kwietnia 2016 r. (k 516 oraz k. 526 i nast.).

Pismem z dnia 6 listopada 2015 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa Departament Oceny (...) poinformowała tutejszy Sąd , że pozwana spółka złożyła wniosek o płatność rozliczającą zrealizowaną inwestycję w ramach projektu objętego umową (...) nie dołączono do niego jednak faktur objętych pozwem. W piśmie tym wskazano także ,że faktury te nie były przedstawione do refundacji w ramach działania Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej objętego (...) 207-2013 (k. 359) . Pismo w zakresie faktur które zostały wskazane w załączniku do wniosku o przyznanie pomocy finansowej (k. 578 i v) .

Pismem z dnia 6 listopada 2015 r. strona pozwana wezwała powoda do zapłaty kwoty objętej zarzutem potrącenia , a pismo to podpisał pełnomocnik procesowy (k. 441) .

W orzecznictwie przyjmuje się także ,że wystawienie faktury , a następnie jej przyjęcie przez kontrahenta bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do przyjęcia i domniemania ,że dokonywane zapisy w fakturach są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r. III CZP 56/92 OSNC 1992/12/219 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 r. IV CR 461/86 , LEX nr 8802) . Należy tu także wskazać , że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej , dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków , jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 ,OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93, OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach . Faktura jako taka ma bowiem co najwyżej charakter dokumentu prywatnego podobnie zresztą jak dokumenty WZ (PZ) , czy też wezwania do zapłaty . Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc) , ale stanowi on dowód tego ,że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc) . Przepis ten statuuje domniemania , że dokument prywatny jest prawdziwy oraz , że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby , która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu , co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113,Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak , jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR 200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 niepubl.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego , o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić ,że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego

przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie. Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie pozostały materiał dowodowy uznał złożone do akt przez stronę powodową dowody za dowody wiarygodne. Dowody złożone do akt, wystawione przez stronę powodową nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną, jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości, czy też wiarygodności, a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej. Warto tu także wskazać, że pozwany nie wykazał także, aby podjął jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym, gdy otrzymał przedmiotowe dokumenty, w tym faktury.

Większość zatem dowodów dołączonych do akt miała więc charakter dowodów o ograniczonej mocy dowodowej i co do nich - jeśli chodzi o ich treść oraz prawdziwość (pochodzenie od osób, które je sporządziły) – ale ani same strony, ani też ich pełnomocnicy procesowi nie podnosiły żadnych zarzutów z nimi związanych wobec powyższego jak wskazano już wcześniej również Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby podważać ich moc dowodową z urzędu.

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy dopuścił również dowody osobowe – dowody z przesłuchania świadków oraz dowód z przesłuchania stron. Z przypadku tego ostatniego dowodu mając na względzie okoliczność, że przedstawiciele strony pozwanej – członkowie jej zarządu nie usprawiedliwili swojej nieobecności na terminie rozprawy w dniu 31 marca 2017 r. (k. 668 i nast.) na podstawie przepisu art. 302 § 1 kpc w zw. z art. 214 ze zn. § 1 kpc Sąd Okręgowy pominął w tym zakresie przeprowadzenie tego dowodu w niniejszym postępowaniu w odniesieniu do strony pozwanej i ograniczył go tylko i wyłącznie do strony powodowej (k. 669).

Świadek T. T. zeznał (k. 368 i nast.), że powód dostarczał pozwanej produkty rolne - jabłka. Dostawy te miały miejsce w poprzednim sezonie i dwa lata temu. Nie pamiętał jednak, jakie to były ilości jabłek. Towar, który dostarczał powód był to tzw. półprodukt - towar, który trzeba było dopiero wysortować i dopiero potem można było stwierdzić co to jest za towar, czy to jest towar eksportowy. Wydanie towaru i przyjęcie ze strony pozwanej spółki było między stronami dokumentowane dowodami (...). Świadek zeznał, że miały miejsce przypadki gdy towar, który wcześniej otrzymano od powoda był mu następnie zwracany. Było to spowodowane tym, że powód sam ten towar chciał odebrać. Było to w sezonie 14/15. Towar był przez powoda wówczas wstawiony do strony pozwanej na jesieni, a odebrany na wiosnę. Świadek nie wiedział w jaki sposób i kiedy były wystawiane faktury za dostarczony przez powoda towar oraz nie był on w stanie na podstawie faktur stwierdzić, który towar z faktur został powodowi zwrócony, a który nie. Według świadka producenci wstawiając towar do czego byli zobligowani od razu nie sprzedawali go grupie, grupa dopiero po sprzedaży towaru rozliczała się z producentami przekazując im pieniądze. Zeznał także, że jeżeli jabłko było sortowane to trafiało ono w kartony i było od razu sprzedawane i nie było gazowane. W sytuacji powoda świadek nie przypominał sobie, aby tak z jego jabłkiem robiono. Sortowanie jabłek jest automatyczne na sortowni, zajmuje się tym w zależności od potrzeb 10-12 osób. Sortowanie zależy od tego jaki kaliber jabłka zamawiający zamawia. Jabłka które odebrał powód były w skrzynio-paletach i nie były sortowane. Świadek zeznał wreszcie, że nie pamięta jakie ilości towaru odbierał powód. Powód nie tłumaczył się dlaczego odbiera towar.

Świadek A. C. zeznał (k. 397 i nast.), że nie ma wiedzy na temat towaru dostarczonego przez powoda pozwanej spółce - rodzaju i ilości oraz terminu. Wszyscy dostawcy, którzy są udziałowcami pozwanej spółki są przez pozwaną spółkę w ten sam sposób traktowani. Towar przez nich jest zawożony do chłodni, którą posiada pozwana spółka i tam towar składują. Za przetrzymywanie towaru w chłodni udziałowcy płacą pozwanej pieniądze, wysokość ich jest ustalana między stronami. Przeważnie jest tak, że ten towar jest sortowany i sprzedawany dalej. Sprzedaży towaru dokonuje

zarząd pozwanej spółki, która jest stroną umowy sprzedaży z dalszym kontrahentem. Udziałowiec pozwanej spółki jest informowany przez kogoś z biura czy odpowiada mu taka cena i czy taki towar chciałby sprzedać. Gdy akceptuje te warunki to wystawia on fakturę na pozwaną spółkę. Jest możliwość zabrania towaru składowanego w chłodni, gdy spółka nie ma możliwości jego sprzedaży. Świadek zeznał nadto, że faktury są wystawiane tylko przy sprzedaży towaru i to dopiero w momencie, gdy towar przez spółkę jest przygotowany do sprzedaży i posortowany. Gdy towar jest zabierany to udziałowcy dostają pokwitowanie. Nie było przypadku, aby po przygotowaniu towaru do sprzedaży przez pozwaną spółkę i wystawieniu przez świadka faktury za towar ten, aby mógł on wycofać towar przygotowany do sprzedaży. Świadek nie miał też informacji, aby takie przypadki miały miejsce w stosunku do innych udziałowców pozwanej spółki. Towar sortowany jest przed sprzedażą a nie z chwilą przyjęcia do składowania. Towar jest sortowany gdy jest już zamówiony przez jakiegoś odbiorcę. Na okoliczność sprzedaży towaru po jego przesortowaniu świadek dostawał dokument w biurze i na podstawie tego dokumentu wystawiał fakturę. W chwili wycofania jabłek świadek odbierał je w tych samych opakowaniach w których złożył je do chłodni.

Świadek K. O. zeznała (k. 400 i nast.) ,że nigdy nie była świadkiem przyjmowania bądź wydawania towaru przez powoda. Świadek zeznała, że nie ma wiedzy na temat zasad przyjmowania towaru, sposobu dokumentowania tych dostaw, a także mechanizmu współpracy z powodem oraz na temat co działo się z towarem powoda po jego przyjęciu przez pozwaną spółkę. Rozliczenie towaru było odbierane przez powoda po przesortowaniu towaru. Powód mógł wystawić faktury po dokonaniu rozliczeń po przesortowaniu towaru. Słyszała o tym, że towar był zwrócony powodowi, ale nie była tego świadkiem. Nie wiedziała jaka to była ilość, ale domyśla się, że mogły to być jabłka i chyba jeszcze kapusta. Słyszała, że powód odbierał towar, aby wstawić go do Agencji Rynku Rolnego. Nie wiedziała jak wyglądał mechanizm wydania towaru powodowi jeżeli miał on miejsce. Świadcowi nie było wreszcie wiadome aby pozwana spółka obciążyła powoda opłatami za przechowywanie towaru. Faktury powoda są w systemie pozwanej spółki i figurują tam jako nierozliczone - czy również faktura nr (...) widnieje jako nierozliczona tego świadek już nie wiedziała.

Świadek M. C. zeznała (k. 602 i nast.) ,że w okresie 2014-2015 powód dostarczał pozwanemu jabłka. Na pewno były to duże ilości, a jabłka dostarczane były w plastikowych skrzyniopaletach. Była pracownikiem hali, pracowała jako kierownik hali. Świadek wypisywała małe kartki i na ich podstawie panie w biurze wypisywały dokumenty PZ. Wypisywała karteczki w dwóch egzemplarzach, jedna do biura, a drugą do powoda. D. znajdujące się w aktach w tym zakresie zostały wystawione przez świadka i mogły być wystawione przez jej kolegę T. K., pracownika pozwanego. Decyzje o sprzedaży na pewno podejmowali prezesi. Była pracownikiem hali i nie wiedziała jaki był sposób rozliczania z dostawcami. Sortowanie odbywało się po wyjęciu z chłodni. Mogło być tak, że jabłka są po wyjęciu z chłodni sortowane i sprzedawane od 1 do 7 dni. Po sortowaniu jabłka mogą być przechowywane do tygodnia czasu w tzw. komorze spedycyjnej, to jest komora tylko do schłodzenia. Nie zdarzało się by przesortowane jabłka nie zostały sprzedane przez pozwanego. Jeśli nie zostały sprzedane w jedno miejsce to były sprzedane w inne miejsce. Świadek pamiętała, że wiosną 2015 roku powód zabierał swoje jabłka w skrzyniach, w których wstawił je na jesieni. Były to jabłka nie przesortowane, tak jak je wstawił na jesieni tak je odebrał na wiosnę. Po przyjęciu towar był zliczany i ometkowany, tzn. skrzynie były warzone i na metkach było zaznaczane imię i nazwisko dostawcy, odmiana jabłka. Warzony towar był w momencie przyjęcia. Towar nie był sortowany przed włożeniem do chłodni, tylko po wyjęciu z niej. Towar był wyjmowany z chłodni wtedy, kiedy był sprzedawany. Towar był sprzedawany po przesortowaniu. Świadek nie wiedziała jakie ilości towaru odbierał powód i nie brała udziału przy wydaniu towaru powodowi. O sortowaniu nie decydował dostawca. Nie wiedziała jednak kiedy była wystawiana faktura przez dostawcę.

Świadek S. S. zeznał (k. 646 i nast.) natomiast, że woził jabłka A. D., ale w jakich to było ilościach tego jednak nie pamiętał. Jabłka woził od D. do Grupy Sad i było coś ze dwa razy, gdy jabłka zabierał od Grupy Sad i woził do pana D., który potrzebował tych jabłek na jakieś dary. Świadek żadnych ustaleń w zakresie odbioru jabłek w imieniu pana D. nie dokonywał. Ustalenia dokonywały same strony między sobą. Nie pamiętał ile jabłek odebrałem od Grupy Sad dla pana D. i nie wiedział na jakiej podstawie ten towar w postaci jabłek był dostarczany do pana D.. Jabłka odbierał w skrzyniopaletach w takim samym opakowaniu były przywożone do Grupy Sad. Skrzyniopalety w których woził jabłka były plastikowe, mogły zdarzyć się też drewniane. Udziałowcy mają własne skrzyniopalety, w których przewożone

są jabłka. Każdy udziałowiec ma swój numer, który jest oznaczony na skrzynio paletach. Numery te są napisane na skrzynio paletach farbą, albo markerem.

Powód A. D. przesłuchany w charakterze strony zeznał (k. 670 i nast.) ,że jest udziałowcem pozwanej spółki i ma w niej jeden udział. Dostarczał towar do pozwanej spółki na podstawie umowy spółki, w której zobowiązał się przy zawieraniu spółki na dostarczanie towaru. Towarem tym miały być owoce, jabłka. Na konkretne dostawy towaru nie były już zawierane odrębne umowy na piśmie. Jabłka po zbiorze były przywożone do spółki i zamykane w chłodniach. Jabłka były w skrzynio-paletach około 300 kg oznaczonych numerem 8. Każdy z dostawców jabłek miał swoje skrzynio – palety. Moje skrzynio – palety miały kolor zielony i były plastikowe. Innych skrzynio – palet nie posiadał. Towar składał się celem jego przechowania oraz zbycia. Nabywców towaru miała szukać pozwana spółka. Cena jaką powód otrzymywał była netto, która była już pomniejszona o koszty składowania i przechowywania towaru w chłodniach oraz o koszty sprzedaży jakie ponosiła spółka. Powód zeznał ,że nie miał żadnego wpływu jako dostawca towaru na to komu ten towar spółka pozwana sprzedawała oraz za jaką cenę. Po sortowaniu towaru dla danego sprzedawcy przez pozwaną spółkę był zawsze wzywany przez jej prezesa, do wystawienia faktury na ten towar. Dane do wystawienia faktury takie jak cena towaru, jego ilość i klasa oraz termin płatności otrzymywał od pani K. O. córki prezesa spółki, która w spółce jest sekretarką. Powód dane te akceptował i każda z faktur, które wypisywał była wypisywana w pozwanej spółce przy sekretarkach, niektóre z faktur były też wypisywane przy członkach zarządu pozwanej spółki. Faktury te po ich wypisaniu pozostawiał w spółce. Nigdy nie było przypadku, aby po pozostawieniu faktur w pozwanej spółce pozwana spółka kwestionowała zapisy zawarte w fakturach odnoszące się do ceny, ilości towaru, czy terminu płatności. Faktury, które wystawiał były wystawiane tylko i wyłącznie w momencie, gdy towar był przygotowany do sprzedaży po jego przesortowaniu. Wcześniej takie faktury nie mogły być wystawiane, bowiem nie było wiadome co znajduje się w skrzynkach – jakiej jakości jest towar i jakiego sortu. Nie było takiego przypadku, aby powód wystawił fakturę i nie doszło do sprzedaży towaru przez pozwaną spółkę jej kontrahentowi. Towar po sortowaniu trafiał do kartoników. Gdy towar był już wyjęty i posortowany to czekał na niego już jego nabywca. Z towaru objętego niniejszym postępowaniem – fakturami dołączonymi do pozwu powód nie odebrał od pozwanej żadnego towaru i nie jest prawdą, że część z tego towaru – objętego jedną z faktur została mu zwrócona. Powód zabierał towar od pozwanego, była to końcówka lutego oraz w marcu 2015 roku, gdyż grupa nie mogła sprzedać towaru wobec wejścia embarga w handlu z Rosją i wtedy wszyscy udziałowcy wycofali towar z grupy. Na towar, który powód zabierał pozwana spółka nie miała nabywcy - nie miała realnych szans na jego zbycie. Towar, który odbierano od pozwanej był nieprzesortowany i znajdował się w tych skrzyniach zielonych, w których go dostarczał . Pozwana spółka za przechowywanie towaru rozliczała się z producentami tylko i wyłącznie w ramach ceny za sprzedane za jej pośrednictwem jabłka. Nie było wypadków, aby rozliczenia z tego tytułu miały miejsce w innych przypadkach tj. gdy na przykład zwracano towar. Nie było żadnej umowy, która by w tym zakresie regulowała należności pozwanego z tytułu przechowywania towaru. Koszt przechowywania towaru przez pozwaną spółkę był przez nią uwzględniany tylko i wyłącznie w odniesieniu do towarów, które zostały następnie przez nią dalej odsprzedane. Towar, który przyjął nie jest towarem, za który wystawił pozwanej przedmiotowe faktury objęte niniejszym postępowaniem.

Sąd Okręgowy uznał ,że zeznania świadków oraz strony powodowej są wiarygodne i obdarzył je w całości wiarą . Zeznania tych osób są ze sobą zgodne , spójne , wzajemnie się uzupełniają , jak również pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu , który do akt złożyła strona powodowa .Są z tym materiałem dowodowym zbieżne i również wzajemnie się z nim uzupełniają i dlatego właśnie między innymi w ocenie Sądu Okręgowego zasługują na obdarzenie ich wiarą. Zeznania te złożone w niniejszym postępowaniu są w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne , miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy . Dają one obraz wzajemnej współpracy stron jej przebiegu oraz kontaktów handlowych stron . Są logiczne i spójne . Ponadto za miarodajnością tychże zeznań przemawia również fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż osoby te świadkowie i powód bezpośrednio uczestniczyli w wykonywaniu przedmiotowych umów – ich realizacji i mieli wiedzę na temat realizacji umów przez ich strony . Zeznania te nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez strony i ich profesjonalnych pełnomocników procesowych .

W ocenie Sądu Okręgowego strony niniejszego postępowania łączyły umowy sprzedaży . Między stronami dochodziło do zawierania tych umów za każdym razem przez fakty dokonane , a znajdujących następnie potwierdzenie w wystawianych dokumentach księgowych jakimi są faktury VAT . Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary stronie pozwanej , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność. Chociaż strona pozwana ostatecznie kwestionowała dalszą odsprzedaż towaru objętego jedną z faktur podnosząc ,że miał miejsce jego odbiór od pozwanej przez powoda to jednak okoliczności tej w ocenie Sądu Okręgowego w żadnym zakresie nie wykazała . O zwrocie tego towaru nie mogą świadczyć dowody PZ złożone do akt postępowania przez stronę pozwaną. Część z tych dokumentów nie nosi w ogóle podpisu powoda , nie wszystkie one dotyczą towaru objętego pozwem (vide np. k.419) . Zakres zwrotu i jego przedmiot był sporny między stronami. Powód potwierdził odbiór towaru objętego dowodami dołączonymi do pisma z dnia 19 października 2015 r. k. 111 i nast. , ale wskazał jednocześnie ,że towar ten nie było objęty sporną fakturą . Zeznał on także ,że część z towaru objętego tymi dowodami została ponownie zwrócona pozwanemu , gdyż nie był to towar powoda . Z zeznań powoda wynika nadto ,że nie dysponuje on skrzyniami drewnianymi . Tak więc z akt nie wynika , aby towar który powód faktycznie odebrał od strony pozwanej był rzeczywiście objęty fakturami dołączonymi do pozwu (strona pozwana dowodów przeciwnych na tę okoliczność nie przedstawiła bowiem) . Również z zeznań świadków nie wynika , aby ten właśnie towar został odebrany przez powoda . Świadek C. potwierdziła natomiast ,że powód dostarczał jabłka w skrzniopaletach plastikowych.

Samo zawarcie umów jako takich oraz ustalenie ich warunków oraz ich wykonanie w zasadzie w toku postępowania nie były kwestionowane przez stronę pozwaną za wyjątkiem jednej z nich objętej fakturą VAT nr (...). Przeciwnie zawarcie tych umów , w tym również umowy spornej udokumentowanej powyższą fakturą zostało wykazane przez stronę powodową w ocenie Sądu Okręgowego , dokumentami prywatnymi dołączonymi do akt niniejszego postępowania oraz dowodami osobowymi , w tym zeznaniami powoda i świadków , które jak wskazano to już wcześniej Sąd Okręgowy obdarzył wiarą . Z zeznań świadków wynika także ,że w praktyce pozwanej spółki faktury są wystawiane tylko po sprzedaży towaru i to dopiero w momencie, gdy towar przez pozwaną spółkę jest już przygotowany do sprzedaży i posortowany.

To że powód wywiązywał się z przyjętych zobowiązań poprzez dostarczenie towaru stronie pozwanej , a następnie , iż miała miejsce jego sprzedaż przez stronę pozwaną we własnym imieniu i na własny rachunek w ocenie Sądu Okręgowego zostało wykazane przez stronę powodową . Ta ostanía okoliczność była zresztą w ogóle niesporna między stronami .

Z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana zgłosiła tylko i wyłącznie jeden zarzut , a mianowicie zarzut zwrotu powodowi towaru objętego jedną z powyższych faktur . Zasadności tego zarzutu strona pozwana nie wykazała .Nie wykazała w ocenie Sądu Okręgowego, że towar objęty jedną z faktur został przez powoda odebrany w całości , a tym samym ,że faktura ta została wystawiona niezasadnie . Te że wystawił fakturę - a jak wskazuje na to materiał dowodowy , gdy jabłka były już posegregowane i przygotowane do sprzedaży – w okoliczność przedmiotowej sprawy tym samym trudno jest uznać ,że powód wycofał przedmiotowy towar przed jego sprzedażą przez stronę pozwaną swojemu kontrahentowi , skoro przedmiotowy towar znalazł już swojego nabywcę oraz ,że w takiej sytuacji powód zdecydował się skorzystać zamiast tego , z pomocy interwencyjnej w tym zakresie .Tak więc nie ulega wątpliwości ,że powód odebrał jabłka , ale w ocenie Sądu tylko na podstawie dowodów , które on podpisał lub osoba działająca w jego imieniu . Strona pozwana nie wykazała natomiast ,że inne partie jabłek też zostały odebrane przez powoda .Nie wykazała też jak wskazano wcześniej ,że te jabłka które faktycznie odebrał były objęte sporną fakturą , a tym bardziej ,że była to cała partia objęta fakturą.

W rzeczywistości strona pozwana nie zgłaszała żadnych innych zarzutów , w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te , do których odnosiły się zapisy zawarte w spornych fakturach . Na marginesie należy także wskazać ,że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra

Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011 , nr 68 , poz. 360 z późn. zm.) określają wprost w § 5 elementy , które powinna zawierać faktura VAT . Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury , a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru . Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury , ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego , na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę . Jak wskazano powyżej co należy jeszcze raz podkreślić strona pozwana nie wykazała natomiast , aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem .

W tym miejscu należy również wskazać , że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać , że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie , która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem , a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych , wyjąwszy te , które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych , które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych , udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W ocenie Sadu Okręgowego strona powodowa wykazała uzgodnienie warunków przedmiotowych umów pomiędzy stronami oraz wydanie spornego towaru pozwanemu i uczyniła to przy pomocy powyższych dowodów z dokumentów , które Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą . Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała , a nawet nie twierdziła , że strony uzgodniły inną cenę czy inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu . Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie , chyba że z umowy , z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika , iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia . Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej , a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej , niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej . Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego , w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c. , lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych . Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski , Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r. , III CRN 354/89 , OSP 1991 , z. 7-8 , poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny , to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r. , II CRN 84/93 , OSNCP 1994 , nr 7-8 , poz. 158 , Wokanda 1994 , nr 2 , s. 4 ; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r. , III CZP

144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie wykazała również, że strona powodowa nie wykonała należycie swoich obowiązków wynikających z zawartych przez strony umów sprzedaży.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uwzględnił w części dochodzone roszczenie zasądając od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki należność główną z tytułu sprzedanego pozwanemu towaru, a wynikającą ze spornych faktur w dochodzonej przez stronę powodową w pozwie wysokości pomniejszoną o należność, która została już uregulowana na rzecz strony powodowej.

W związku zaspokojeniem przez pozwanego części roszczeń strony powodowej w zakresie części należności głównej, w toku postępowania tj. już po wytoczeniu powództwa, strona powodowa w tym zakresie, jak wskazano powyżej cofnęła pozew oraz zrzekła się swojego roszczenia. Cofnięcie pozwu w tym zakresie w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało w zgodzie z przepisem art. 203 kpc.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie wobec dokonanego cofnięcia przedmiotowego pozwu przez stronę powodową.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych oraz skapitalizowanych przez stronę powodową odsetek od należności głównej. Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc). Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc w brzmieniu obowiązującym w dacie wymagalności roszczenia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie. Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r., I ACr 592/95, OSA 1996/10/48).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego odsetki w tym odsetki skapitalizowane przez powoda w dochodzonej wysokości i za okresy wskazane w pozwie.

Pozwany w toku postępowania zgłosił jak wskazano powyżej zarzut potrącenia. Zarzut ten nie został jednakże w całości uwzględniony przez tutejszy Sąd bowiem w ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała jego zasadności.

Zgodnie z przepisem art. 498 § 1 kc gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek zaś potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 kc). Potrącenie dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie i ma ono moc wsteczną od chwili, kiedy stało się możliwe (art. 499 kc). Przepisy prawa dla tego oświadczenia, jego skuteczności nie wymagają zaś jakiejś ściśle określonej formy, a zatem

z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (art. 60 kc).

Zdaniem Sądu Okręgowego w procesie wszczętym przez powoda pozwany mógł bronić się wszelkimi możliwymi zarzutami , które mogą być zgłoszone przez stronę pozwaną w toku danego postępowania , a więc także zarzutem potrącenia .Zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymaganiami stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2000 r. , III CKN 720/ 98 , LEX nr 51368). W orzecnictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie podkreślano , że wierzytelności przedstawione do potrącenia mogą co prawda być wątpliwe , czy też sporne zarówno co do zasady jak też co do ich wysokości , jak też mogą być trudne do udowodnienia niemniej jednak warunkiem skuteczności oświadczenia o potrąceniu składanego drugiej , jeśli chodzi o wzajemną potrącającego jest udowodnienie istnienia i konkretyzacja dochodzonej wierzytelności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1968 r. II PR 202/68 , niepublik). Dla uznania ,że zarzut potrącenia wywołał skutek prawny w postaci wygaśnięcia (umorzenia) wzajemnych wierzytelności nie wystarcza zatem samo powołanie się przez pozwanego składającego oświadczenie o potrąceniu na fakt istnienia wierzytelności wzajemnej wobec jego wierzyciela . Fakt ten stanowi jedynie podstawę do ustalenia ,że potrącający pozwany uznaje w osobie powoda swojego wzajemnego dłużnika i że dochodzi od niego z tego tytułu świadczenia w postępowaniu sądowym. Niezbędne jest natomiast wykazanie ,że spełnione zostały przesłanki warunkujące dokonanie potrącenia . Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego .To one , a nie sąd są bowiem wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik .Ciężar udowodnienia zatem zasadności zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia bez względu na jego podstawę spoczywał zatem na pozwanym zgodnie z ogólną regułą dowodową zawartą w przepisie art. 6 kc (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne).

Co do kwoty 6 139 , 60 zł. zgłoszonej przez stronę pozwaną tytułem wynagrodzenia za przechowywanie produktów , strona pozwana nie wykazała ,że taka należność wobec powoda rzeczywiście jej przysługiwała . Z zeznań jednego ze świadków wynikało wprawdzie ,że za przetrzymywanie towaru w chłodni udziałowcy płacą pozwanej pieniądze, wysokość ich jest jednak ustalana między stronami. Strona pozwana nie wykazała natomiast na jaką kwotę umówiła się z powodem w zakresie przechowywania towaru oraz ,że w ogóle strony w tym zakresie poczyniły jakieś ustalenia .

O ustaleniu tej kwoty między stronami nie może w ocenie Sądu Okręgowego świadczyć adnotacja poczyniona przez jednego ze świadków na dokumencie dołączonym do pozwu . To ,że pracownik strony pozwanej (O.) uczyniła na dokumencie adnotację o opłacie za przechowanie (k. 97) nie świadczy o tym, że strony umówiły się na tę opłatę oraz na jej wysokość . Sama świadek O. , która adnotację tę poczyniła zeznała ,że nie było jej wiadome , aby pozwana spółka obciążyla powoda opłatami za przechowywanie towaru.

Spółka wprawdzie stosownie do zapisu z pkt 13 umowy łączącej strony miała wprawdzie prawo potrącić z należności wypłaconej swojemu członkowi stosowne opłaty wyliczone zgodnie z postanowieniami umowy spółki lub uchwał władz spółki . W ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała jednakże wysokości tych opłat. Ze zgłoszonego zarzutu nie wynika nadto jakich towarów przechowanie by miało dotyczyć , jakie było wynagrodzenie i jak miało być ono określane , za jaki okres , od jakich towarów i w jakiej wysokości. Nie wynika z niego czy było ono jednakowe dla wszystkich członków , czy było ono negocjowane w poszczególnymi podmiotami , czy było jednakowe dla wszystkich towarów i czy jego wysokość była uzależniona np. od okresu przechowania , itd. Strona pozwana nie wykazała wreszcie ,że powód jego wysokość rzeczywiście zaakceptował .

Strona pozwana w ocenie Sądu Okręgowego nie wykazała także zasadności zgłoszonego zarzutu potrącenia co do kwoty 3315,38 zł. tytułem odszkodowania za utracone korzyści związane z wycofaniem produktów ze sprzedaży tj. kwoty 1841,88 zł. tytułem marży , którą pozwana mogła naliczyć , gdyby sprzedała produkty , które zostały wycofane oraz kwoty 1473,50 zł. tytułem pomocy finansowej, jaką by mogła uzyskać , gdyby dokona sprzedaży produktów wycofanych . Strona powodowa zasadności tego zarzutu co należy jeszcze raz podkreślić nie uznała wnosząc o jego oddalenie.

Świadek przesłuchany w niniejszym postępowaniu znał bowiem ,że jest możliwość zabrania towaru składowanego w chłodni, gdy spółka nie ma możliwości jego sprzedaży. Skoro taka była rzeczywista przyczyna zwrotu towaru (co potwierdził w swoich zeznaniach również sam powód) to trudno jest uznać ,że pozwana spółka utraciła z tego tytułu jakieś korzyści , które zgłosiła do potrącenia (brak tu jest bowiem w ocenie Sądu Okręgowego zarówno adekwatnego związku przyczynowego , jak też zawinionego działania powoda) . Tak więc skoro jabłka te zostały zabrane na skutek braku możliwości ich sprzedaży przez stronę pozwaną trudno jest tym bardziej uznać ,że na skutek ich zabrania przez powoda pozwana spółka utraciła jakieś korzyści .

Pozwana spółka nie wykazała wreszcie jaką marżę stosowała i jaką by uzyskała gdyby sprzedała jabłka pochodzące od powoda .Nie wykazała ,że miała nabywcę na jabłka i mogła je rzeczywiście sprzedać uzyskując stosowną marżę , ale nie nastąpiło to tylko i wyłącznie z powodu ich odebrania przez powoda .Nie wykazała wreszcie jaka ilość jabłek została przez powoda odebrana .

Chociaż we wniosku strony pozwanej o udzielenie pomocy wskazano między innymi faktury objęte pozwem jak wynika to z akt , to pozwana nie wykazała że mogła uzyskać w ramach tej pomocy rzeczywiście kwotę 1473,50 zł. tytułem pomocy finansowej , gdyby dokona sprzedaży produktów wycofanych ze sprzedaży .Ze zgłoszonego zarzutu nie wynika czy wiarygodność ta odnosi się tylko i wyłącznie do towaru objętego pozwem – za wyjątkiem jednej z faktur , czy też do towaru w ogóle wycofanego przez producentów skupionych w stronie pozwanej . Jak wynika z akt wnioski obejmował bowiem nie tylko towar powoda , ale także innych producentów. Pozwany zgłaszając ten zarzut w tym zakresie i w tej wysokości nie wykazał co dokładnie obejmował jego wniosek a tym samym , nie wykazał ilości towaru objętego wnioskiem wycofanego przez powoda . W żaden sposób nie wykazał ,że taką kwotę mógł rzeczywiście z tego tytułu uzyskać .

Tak więc w zakresie zgłoszonego zarzutu potrącenia strona pozwana ograniczyła się tylko i wyłącznie do gołosłownych twierdzeń , które nie zostały poparte żadnymi dowodami . Należy również wskazać ,że akt notarialny z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki z dnia 6 października 2015 r. pochodzi z daty po dokonaniu transakcji objętych niniejszym postępowaniem (k. 431 i nast.) .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Zarówno w doktrynie jak i judykaturze powszechnie przyjmuje się ,że zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w powyższym przepisie oznacza, że strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Co do zasady przegrywającym proces jest zatem powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna, bez względu na to, czy strona uległa co do istoty, czy też formalnie, np. przez odrzucenie pozwu, i bez względu na to, czy doszło do tego z winy strony przegrywającej (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 10 listopada 2010 r., III PZ 5/10, LEX nr 686071, oraz z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 146/11, LEX nr 1147818). Za stronę przegrywającą sprawę uważa się również pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Także cofnięcie pozwu czy środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie wywołane jest zaspokojeniem roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 8 lutego 2001 r., II

UKN 14/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 504; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 4; z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; z dnia 27 sierpnia 1962 r., II CZ 103/62, OSNCP 1963, nr 7-8, poz. 171; z dnia 11 grudnia 2009 r., V CZ 58/09, LEX nr 551159; z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570; oraz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego : z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, LEX nr 1147814).Mając powyższe na względzie za stronę przegrywającą w niniejszym przypadku należy zatem uznać stronę pozwaną . Strona pozwana częściowo zaspokoila bowiem roszczenie powodowej spółki już po wytoczeniu powództwa , chociaż całość z zapłaconej częściowo należności została uiszczona jeszcze przed doręczeniem stronie pozwanej odpisu nakazu zapłaty.

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoila roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty , ale również nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie .

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania również przepisu art. 102 kpc .

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości dwukrotności stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść przepisów z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), który stanowi o tym, że sąd zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład jego pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Należy także wskazać ,że wysokość kosztów w tym zakresie nie była podważana na terminie rozprawy , na którym doszło do jej zamknięcia przez pełnomocnika strony przeciwnej . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .